

SUOMENTANUT

Pekka
Marjamäki

JOHANNES

Enggman Selåker

PASCAL

VARJO-
MAAILMA
OSA 3

PIMEÄN KULKIJA

»Hyvin intensiivinen lukukokemus.»

– SKÅNSKA DAGBLADET

WSOY

PASCAL
JOHANNES
Engman
Selåker

**PIMEÄN
KULKIJA**

Suomentanut Pekka Marjamäki

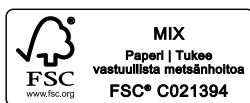

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän kirjan suomennostyötä.

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos

Nomaden

© 2024 Pascal Engman & Johannes Selåker

First published by Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A

00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51436-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

ESINÄYTÖS

YKSIKAISTAISEN ASFALTOIDUN TIEN molemmin puolin kasvoi tiheää metsää. Kojelaudan nopeusmittari näytti 90:tä kilometriä tunnissa, eikä seututie 276:lla näkynyt muuta liikennettä.

Olof Possnerin vieressä takapenkillä istuva vanki oli mamu, kenties mustalainen tai joku vastaava kulkuri. Mies oli lyhyenlöntä ja näytti ihan komealta, vaikka nenä olikin vinossa kuin turhan monta iskua vastaanottaneella nyrkkeilijällä.

Olof hivutti kättä ylemmäs ja raapi kyynärvarttaan koristavaa mustaa hakaristiä. Ranteisiin kiinnitetyt käsiraudat kolahtivat toisiaan vasten.

- Kauanko vielä? hän kysyi autoa ajavalta naisvartijalta.
- Hetki enää.

Kysymykseen vastasi pelkääjän paikalla istuva miesvartija. Conny Eriksson, joka suhtautui suopeasti Olofin kannattaman aatteen ajatuksiin, oli kohdellut häntä reilusti Norrtäljen vankilassa ja antanut hänelle usein erilaisia etuisuuksia. Auttanut häntä muun muassa toimittamaan kirjeitä ystäville ja muijille. Österåkerin vankilassa pitäisi myös olla uusnatsihenkisiä vartijoita, jotka tukivat kansallisen liikkeen taistelua niin väestönvaihtoa kuin juutalaisten maailmanlaajuista salaliittoakin vastaan.

Siirto vankilasta toiseen ei välttämättä ollut mikään huono juttu. Oli ehkä hyväkin vaihtaa maisemaa seitsemän

Norrtäljessä lusedun vuoden jälkeen. Olof tiesi, että hänen maineensa oli levinnyt laajalle. Suuren yleisön silmissä hän oli murhaaja, mutta uusnatsiliikkeen sisällä häntä pidettiin poliittisena vankina.

Conny Eriksson käänsi päätään ja jäi katsomaan sivupeiliä. Vanginkuljetukseen käytetyssä pakettiautossa ei ollut takaikkunaa, joten Olof ei pystynyt näkemään, mihin vartijan huomio oli kohdistunut.

– Mikä hiton hullu tuolta tulee? Conny Eriksson mutisi.

Seuraavassa hetkessä pakettiauton ohi kiisi tuhatta ja sataa ajava hopeanvärinen Saab.

Tie kaartoi, ja naispuolinen vartija painoi jarrua. Turvavyö otti vastaan, kun Olofin vartalo heilahti eteenpäin.

– What the fuck! hänen vieressään istuva mies puuskahti.

Saab oli hidastanut vauhtia. Äkkiä kuului terävä pamaus, ja vankeja kuljettava auto heilahti sivulle. Olof näki vasemmalla puolella punaisen Fordin, joka oli vain puolen metrin päässä pakusta.

– Mitä helvettiä tapahtuu? Conny Eriksson huusi, kun Ford jysäytti uudestaan vanginkuljetusauton kylkeen. Olof näki, että kuskilla oli päässään kommandopipo. Naispuolisella vartijalla oli täysi työ pitää paku hallinnassa samalla kun vauhti laski ja tien varrella kasvavat puut vilahtelivat hitaammin ikkunan ohi.

Pakettiauto hidasti edelleen ja pysähtyi lopulta kokonaan.

Kukaan ei sanonut mitään. Vartijat olivat niin järkytetyneitä, että olivat unohtaneet ilmoittaa tapahtuneesta radiokeskukseen.

Saabin ovet lennähtivät auki. Ulos astui kaksi vihreisiin sotilastakkeihin ja kommandopipoihin sonnustautunutta miestä, jotka nostivat eteensä automaattiasseet ja lähtivät tulemaan hitaasti kohti pakettiautoa.

– Teidän on paras päästää minut ulos, Olof totesi.

Vartijat eivät sanoneet mitään. Conny Erikssonin niska oli märkänä hiestä.

Äkkiä toinen miehistä ampui lyhyen sarjan kohti konepeltiä. Luodit napsahtelivat pakettiauton koriin. Vartijat kumartuivat mataliksi.

– Avaa ovi, jumalauta! Conny Eriksson huusi. – Ei meidän kannata panna vastaan.

Hän ei jäänyt odottamaan vartijakollegansa vastausta.

– Älkää ampuko. Tulemme ulos, hän huudahti.

Vartijat avasivat ovet ja nostivat kädet ilmaan. Luotien lävistämästä moottoritilasta nousi harmaata savua. Naamiotuneet miehet olivat aivan auton edessä. He harppasivat vartijoiden luokse ja tuuppivat nämä kovakouraisesti asfaltille makaamaan. Samalla punaista Fordia ajanut mies nousi autostaan. Hän meni avaamaan vanginkuljetusauton takaoven, tarttui Olofia olasta ja veti tämän ulos.

Vapaus tuoksuu ruudilta, Olof ajatteli.

Mies osoitti hansikkaan verhoamalla kädellään hopeanväristä Saabia ja töytäisi Olofin liikkeelle. Olof tajusi, että kaikki pysyivät vaiti, jotta vartijat eivät kuulisi heidän ääniään. Tarkoitus oli ilmeisesti varmistaa, etteivät kytät saisi minkäänlaista vihiä siitä, kuka hänet oli vapauttanut. Kävellessään kohti Saabia hän mietti, ketkä hänen ystävis-tään kätkeytyivät maskien taakse. Kysymykset saisivat kuitenkin odottaa siihen asti, kunnes hän istuisi Saabissa ja olisi matkalla kohti vapautta.

Pian tämä autio tienpätkä kuhisisi poliisiautoja ja lehdistön edustajia. Toimittajat tekisivät kaikkensa tuodakseen ilmi, kuinka vaarallinen Olof oli. Hänen valokuvansa koristaisi kaikkia Ruotsin lööppitelineitä. Hän kohotti katseensa kohti kirkkaansinistä taivasta. Auringon säteet lämmittivät hänen niskaansa ja kaljuksi ajeltua päälakeaan.

– Helvetin hieno päivä päästä vapauteen.

OSA 1

Perjantai 17. toukokuuta 1996

1

TOMAS WOLF KATSOI arkkua, jota laskettiin parhaillaan maan uumeniin. Äidin kalpeat ja muhkuraiset olkavarret värisivät, kun hän nosti käden suunsa päälle ja nyyhkytti.

– Kristian, rakas poikani, hän parahti.

Tomaksen pikkuveli Peter kietoi käsivartensa äidin harteille. Äiti painoi kasvot poikansa olkaa vasten. Tomas työnsi polttamansa savukkeen suupieleensä ja tarttui hänelle ojennettuun lapioon.

– Odota, Peter sanoi.

Pikkuveli siirtyi äidin vierestä haudan äärelle. Hän otti laukustaan pitkän tikarin, jonka Tomas tunnisti. Kristian oli antanut sen Peterille 15-vuotissyntymäpäivälahjaksi. Kahvaan oli kaiverrettu hakaristi ja Saksan liittokotka. Peter mumisi jotain epäselvää ja irrotti otteensa veitsestä, joka kopahti arkun kannelle. Tomas kauhaisi lapiolla kasan tummaa multaa ja antoi sen varista hautakuoppaan. Peterin veitsen terä kiilsi toukokuun auringossa kuin laiturille hylätty kala. Näkymä palautti Tomakselle mieleen, kuinka hän oli kaksi ja puoli vuotta sitten, vuoden 1994 keväällä, puukottanut Kristiania ja jättänyt tämän virumaan Hallstahammarin läheiselle metsäaukiolle. Ruumista ei ollut koskaan löydetty, mutta Tomas oli varma, että veli oli saanut surmansa. Hän oli auttanut äitiä julistamaan Kristianin kuolleeksi, jotta tämän ei tarvitsisi elää alituisessa epävarmuudessa.

Tomas ojensi lapion sanaakaan sanomatta Peterille.

– Menen odottamaan tuonne.

Svedvin kirkko erottui vehreää maisemaa vasten kuin yksinäinen harmaa hammas. Rakennuksen takana, mäen juurella, kiemurteli Industriledenin nimellä tunnettu kantatie 66.

Tomas sulki silmänsä ja käänsi kasvot kohti aurinkoa. Jonain päivänä valtava tulipallo sammuisi ja lakkaisi säteilemästä elämää ylläpitävää lämpöä. Siihen päättyisivät kaikki mielipuolisuuudet, viha ja murhat. Seuraisi ikuinen pimeä, ja kaikki maan päällä kuolisi.

Kuullessaan askelten ääntä hän avasi silmänsä. Peter löntysti paikalle. Kirkkopihan sora ratisi veljen mustien saappaiden alla, ja tämän kalju päälaki kiilteli auringossa.

– Täällä isobroidilla on hyvä olla. Toivottavasti se saa levätä rauhassa.

Tomas ei sanonut mitään. Hän mietti, voisiko Kristianin kaltainen läpeensä paha ihminen löytää rauhan kuolemansa jälkeen. Hän toivoi niin. Kristian oli kaikesta huolimatta ollut eniten isähahmon kaltainen ihminen Tomaksen lapsuudessa.

Peter otti takataskustaan nuuska-askin, avasi kannen ja muotoili irtonuuskasta mällin. Sitten hän nosti ylähuultaan ja työnsi mustan möhkäleen suuhunsa.

– Hautakivi tulee viikon päästä, hän sanoi ja pyyhkäisi sormet housunlahkeeseen. – Onneksi siihen ei tule Kristianin signeerausta. Sen käsialasta ei saanut kukaan selvää.

Peter virnisti leveästi, ja nuuskamälli piirtyi ikeniä vasten kuin pieni mustetahra. Hymyillessään hän muistutti paljon Kristiania, vaikka he olivatkin vain velipuolia.

Me ollaan veljiä. Mutta me ollaan erilaisia.

Ne olivat Kristianin viimeisiksi jääneet sanat. Sen jälkeen hän oli vetänyt esiin veitsen, jonka oli ottanut mukaan tappaakseen veljensä. Siitä huolimatta Tomas oli veljeskaksikosta se, joka oli nyt elävien joukossa.

Lapsuudenkodin perhe oli pienentynyt. Neljännes oli poissa. Kolmesta veljeksestä oli elossa vain kaksi. Ja jäljelle jääneet olivat toistensa täysiä vastakohtia. Peter kuului kansallismieliseen uusnatsiliikkeeseen, jonka Tomas oli jättänyt taakseen 80-luvulla, ennen kuin oli hakenut poliisiksi.

Heidän äitinsä asteli vaappuen sorapolkua pitkin.

– Sun pitäisi käydä katsomassa mutsia useammin, Peter sanoi vakavana. – Sillä ei ole muita kuin me.

Tomas avasi suunsa vastatakseen, mutta matkapuhelimen pirinä keskeytti hänet. Hän kaivoi esiin Motorola Startacinsa ja taittoi sen auki. Kännykän vihreällä näytöllä luki »Zingo».

Lars Johansson, joka oli kollegan oikea nimi, oli tärkein syy siihen, että Tomas oli onnistunut jättämään uusnatsiliikkeen taakseen ja kouluttautunut poliisiksi. Lempinimi oli annettu Västeråsissa 70-luvulla sen jälkeen, kun hän oli puolustanut itseään lyömällä päihtynyttä murtovarasta päähän Zingo-limsapullolla. Nykyään he työskentelivät yhdessä Tukholman poliisin väkivaltayksikössä.

– Niin?

– Missä olet? Zingo kysyi.

Tomas oli ottanut päivän vapaaksi, jotta hänen ei tarvitsisi puhua töissä Kristianin hautajaisista. Hän ja Zingo olivat läheisiä kollegoita, mutta heillä ei ollut tapana keskustella asioista, jotka olivat aidosti merkityksellisiä.

– Hallstahammarissa äitiä katsomassa.

Taustalta kuuluvan kohinan perusteella Zingo oli autossa.

– Sepä herttaista. Sinua kaivataan töissä.

Tomas siirtyi sivummas, jotta Peter ja äiti eivät kuulisi, mistä hän puhui.

– Minkä takia?

– Vanha kaverisi, kunnianarvoisa kansalainen Olof Possner, on paennut vankilasta.

Tomas vilkaisi Peteriä, joka keskusteli äidin kanssa. Olof Possner oli ollut Kristianin paras kaveri – ja hän oli

myös houkutellut sekä Tomaksen että Kristianin mukaan uusnatsiliikkeeseen.

– Miten hän on voinut paeta? Eikö hän lusi tuomiota Norrtäljen vankilassa?

– Hänet oli määrä siirtää Österåkeriin. Vankeja kuljetan auto pakotettiin pysähtymään 276:lla. Ymmärtääkseni siellä on myös ammuskeltu.

Tomas piirsi kengänkärjellä puoliympyrän muotoisen viivan hautausmaan soraan.

– Onko loukkaantuneita?

– Ei, laukaukset ammuttiin pakun keulaa päin. Tarkoitus oli ilmeisesti pelotella.

– Milloin tämä tapahtui?

– Noin puoli tuntia sitten.

Tomas katsoi rannekelloaan. Se näytti varttia yli kaksi.

– Lähden liikkeelle saman tien.

2

MÄLARHÖJDENIN KAUPUNGINOSASSA Etelä-Tukholmassa sijaitsevan roosanvärisen puutalon ikkunoiden takana näkyi naisen hahmo. Kello oli vähän vaille kolme, ja koulu lop-puisi pian tältä viikolta. Vera Berg antoi vaaleansinisen Saa-binsa vieriä vapaalla viimeiset metrit samalla kun tarkasteli talossa häärivää naista.

Tunnistaisiko nainen Veran?

Hän pysäytti Saabin tienlaitaan. Hänen kätensä hamusi vanhasta tottumuksesta tupakka-askia auton keskikonsolista, mutta sormet tapasivat tyhjää. Vera oli lopettanut polt-tamisen.

Matkustajan penkillä istuva Rikard Muryn vaihtoi asen-toaan. Talojen välissä pilkottavan Mälarenin pinta kiilteli auringonpaisteessa.

– Peruuta vähän, niin ettei hän näe meitä, Rikard pyysi.

Vera ei kiinnittänyt huomiota Rikardiin, sammutti vain moottorin. Ohi ajoi jäteauto.

Talossa oleva nainen oli Rikardin ex-vaimo, Vera puoles-taan oli miehen nykyinen seurustelukumppani. Työpaikka-romanssi oli johtanut siihen, että Rikard oli päätenyt eroon.

Vera oli päättänyt olla tuntematta syyllisyyttä asian takia. Omakotitalon etuportaita vasten nojaavat polkupyörät ja pihanurmella lepäävä kurttuinen jalkapallo saivat hänet kui-tenkin huonolle tuulelle.

Hänellä oli itsellään pieni poika, Sigge, joka oli juuri aloittanut koulun, ja joka kerta kun hän mielti, pitäisikö hänen erota Rikardista, hän tuli ajatelleeksi Siggeä. Voisiko hän häntä miehensä nyt kun tästä oli tullut osa pojan arkea?

– En halua riitoja, Rikard sanoi. – Niin on helpompaa.

Vera nyökäytti päätään talon suuntaan.

– Liian myöhäistä.

Nainen seisoi ikkunassa ja tarkasteli heitä. Hänen nimensä oli Lisa, ja hän oli virallisesti vielä Rikardin vaimo, vaikka he olivat muuttaneet erilleen vajaa vuosi sitten. Vera, Rikard ja Sigge asuivat nykyään Aftonbladetin omistamassa asunnossa Floragatanilla. Normaalisti asuntoa käytettiin uhkailujen kohteeksi joutuneiden toimittajien turvapaikkana, mutta Rikard oli lehden toimituspäällikkö, joten hän sai toimia oman tahtonsa mukaan.

Floragatanin asunnossa heidän suhteensa oli myös alkanut, itse asiassa samana iltana, jona Rikard oli värvännyt Veran Aftonbladetin riveihin.

– Saan hitonmoiset haukut niskaani, Rikard sanoi. – Olisi pitänyt tulla taksilla.

Rikard oli ostanut Lisalle asunnon Södermalmilta. He asuivat vuoroviikoin lasten kanssa Mälarhöjdenissä, mutta Lisa ei ollut siitä huolimatta suostunut allekirjoittamaan erohakemusta.

– Oletko kertonut Lisalle meistä?

– Ei ole ollut sopivaa tilaisuutta.

Rikard huokaisi.

– Minun pitää mennä.

Vera pohti aika ajoin, oliko suhteen aloittaminen ollut virhe.

– Olen järjestänyt niin, että sinä saat hoitaa Dianan ja Charlesin vierailun, Rikard sanoi. – Siitä tulee iso juttu.

Tuntui aina hiukan omituiselta, kun Rikard vaihtoi poikaystävän roolista esimiehen rooliin. Vera kuitenkin väläytti hänelle hymyn.

– Paperilehteenkö?

Vera oli toistaiseksi jäähyllä Aftonbladetin verkko-toimituksessa. Hänet oli häädetty painetun lehden puolelta edellisenä vuonna, kun kateellinen kollega nimeltä Leif M. Ivarsson oli tehnyt hänelle katalan källin.

– Ei, vaan jäät verkkoon, Rikard sanoi. – Et ole siellä kuitenkaan enää kauan.

– Enkö pääse kentälle edes vierailun aikana? Vera kysyi.

– Pitääkö minun istua toimituksessa ja päivittää kotisivua, jota kukaan ei lue?

– Luulisin niin.

Rikard laski kämmenensä Veran kädelle, mutta Vera veti sen pois. Sormet hakeutuivat taas kuin itsestään keskikonsolille, jossa hänellä oli ollut tapana säilyttää tupakka-askejaan.

– Ivarssonin paskapuheethan on jo käsitelty loppuun, Vera sanoi. – Kaikki tietävät, ettei niissä ollut mitään perää. Etkö voisi järjestää asiat kuntoon?

– Mitä oikein haluat? Rikard kysyi. – Jos sekaannun juttuun, syntyy sellainen vaikutelma, että teen sinulle palveluksia, koska me seurustelemme. Silloin saat vielä enemmän sontaa niskaasi.

Vera otti nikotiinipurukumipakkauksen ja sujautti siitä suuhunsa pari purkkaa.

– Miksi minua pitää rangaista, mutta sinä vain istua porsukat johtoportaassa? Se on hitto vie sairasta.

Purukumista irtoava kitkeränmakuinen nikotiini polteli nielua. Vera oli tullut Aftonbladetiin tähtitoimittajana, mutta nyt hän oli toimiston hierarkiassa alempana kuin kuka tahansa kesäsijainen.

– Tiedän, Rikard sanoi ääntään korottaen. – Minä en kuitenkaan pääätä säännöistä.

He istuivat hetken hiljaa.

Kojelaudan kello näytti kolmea. Kristian Wolfin hautajaisten pitäisi olla ohi. Kuolleen uusnatsin veli oli Tomas

Wolf, 33-vuotias poliisimies, jonka tekemisiä Vera oli tutkinut edellisenä vuonna.

Vera oli kerran seurannut Tomasta metsäaukiolle, jossa Kristian oli poliisin olettamuksien mukaan surmattu. Hallstahammarin lähellä sijaitsevalta aukiolta oli löytynyt veitsi, johon oli kaiverrettu Kristianin nimikirjaimet. Vera oli pyytänyt apua Tomaksen kollegalta Zingolta, jotta he saisivat selville, oliko tämä todellakin tappanut veljensä. Ruumista ei kuitenkaan ollut löytynyt, eikä uusia Tomaksen syyllisyyttä tukevia todisteita ollut tullut ilmi.

Hautajaisissa maahan oli laskettu tyhjä arkku. Saattoi olla, ettei Vera saisi ikinä tietää, mitä veljesten välillä oli tosiasiallisesti tapahtunut. Hän mietti, mahtoiko Tomas seistä haudan äärellä ja teeskennellä surevansa veljen poismenoa.

Verasta koko juttu tuntui ristiriitaiselta, sillä heidän välinsä olivat lämmenneet huomattavasti aiemmasta. Tomas oli pelastanut hänen henkensä kaksi kertaa, kun hänet oli vedetty mukaan miehen tutkimiin rikostapauksiin. Siitä huolimatta Kristianin kohtaloa verhoava salaisuus oli nousut muuriksi heidän välilleen.

– Anteeksi, Rikard sanoi ja rikkoi autoon laskeutuneen hiljaisuuden. – Hoidan kyllä asiat kuntoon, mutta tarvitsen vain vähän aikaa.

Vera ei vastannut mitään. Takapenkiltä leyhähti happaman hajuinen tuulahdus. Rikard nuuski ilmaa kuin vaarasta vihiä saanut koira.

– Mikä täällä haisee? Rikard kysyi.

– Varmaan joku Siggen vanhoista oliivipurkeista on vuotanut.

– Voi poika raukkaa, Rikard sanoi huolestuneen näköisenä.

Pahvilaatikollinen varastettuja säilykkeitä, joiden viimeinen käyttöpäivä oli mennyt ajat sitten, oli ainoa muisto, joka Siggellä oli kadonneesta isästään. Ehkä juuri sen takia hän ei ollut antanut Veran heittää niitä pois.

Jonny, joka oli Siggen isä, oli Veran entinen poikaystävä ja Malmössä toimivan Southside MC -moottoripyöräjengin johtaja. Vuoden 1994 uudenvuodenaattona Jonny oli lähtenyt kotoa eikä ollut sen jälkeen tullut enää takaisin, vaan oli jättänyt pojan asuntoon oman onnensa nojaan.

Siggen äiti oli kuollut, eikä hänellä ollut muita sukulaisia, joista Vera olisi ollut tietoinen. Kun uutta vuotta oli kulunut muutama päivä, poika oli tullut Kungsholmeniin Birgitan asunnolle, jossa Vera oli silloin asunut. Sigge oli muuttanut heidän luokseen, ja Vera oli lopulta saanut huoltajuuden itselleen, vaikkei ollutkaan pojan oikea äiti.

– Helvetti, Rikard puuskahti äkkiä.

Vera oli juuri kysymässä, mistä oli kyse, kun ilmaa halkoi kovääninen huuto.

– Mitä tuo hutsu täällä tekee?

Huutaja oli Lisa. Hän oli tullut ulos talosta ja seisoi nyt auton edessä ja osoitti Veraa syyttävästi. Hänen ilmeensä oli synkkä, ja hän näytti riutuneelta.

– Lisa! Rikard huusi. – Rauhoitu nyt.

Hän avasi turvavyön ja työnsi auton oven ammolleen.

– Onko lasten pakko nähdä tuo lumppu, joka on tuhonnut meidän perheen? Lisa karjui.

Rikard nousi autosta ja kääntyi Veran puoleen.

– Soittelen myöhemmin.

Vera käynnisti moottorin, kiersi Lisan ohi ja jatkoi edelleen mäkeä alas. Taustapeilistä hän näki, kuinka Rikard yritti taluttaa Lisaa takaisin sisälle. Vaimo riuhtoi Rikardin vaatteita, ja tämän sininen puvuntakki repesi rikki.

Kun Vera oli päässyt Hägerstenvägenille, hän huomasi, että Rikard oli unohtanut kotiavaimensa pelkääjän paikalle. Hän rypisti ärtyneenä otsaansa ja pani avaimet hansikaskokeroon.

Kännykkä soi. Soittaja oli Jerker Wretström, Märstan poliisin komisario, joka oli toiminut Veran tietolähteenä

siitä lähtien, kun Vera oli penkonut erästä murhatapausta, josta oli aluksi epäilty Kristian Wolfia.

– Ajattelin vain kertoa, että olen saanut uuden työn, Jerker sanoi. – Toimin nykyään pomona äskettäin perustetussa tutkintayksikössä, jolle on annettu lempinimeksi Reivikomissio.

Vera nauroi.

– Pitäisikö minun onnitella?

Wretström selvitti kurkkuaan.

– Aiomme ratsata Docklands-klubin. Kiinnostaisiko tulla mukaan tarkkailemaan?

– Meinaatteko järjestää ongintaakin?

Wretström tuntui häkeltyvän.

– Mitä? hän ihmetteli.

– Niin, ratsian yhteydessä. Eihän Docklandsissa käy kuin lapsia. Soita minulle, kun aiotte ratsata jotain muuta kuin hitto vie lastenjuhlia.

Radiosta tuli uutisohjelman tunnusmusiikki. Vuorossa oli ylimääräinen uutislähetys. Siinä käsiteltiin tunnettua uusnatsia, joka oli päässyt vapaaksi vanginkuljetuksen aikana Norrtäljen lähettyvillä.

– Minun pitää lopettaa, Vera sanoi.

Hän nosti radion äänenvoimakkuutta. Vankeja kuskannut pakettiauto oli pakotettu tienlaitaan seututie 276:lla. Aiempien tietojen mukaan tekijät olivat ampuneet autoa maattiaseilla.

Oliko vapautettu henkilö joku Kristian Wolfin ystäväistä?

Vera päätti ajaa suoraan toimitukseen, vaikka hänen työvuoronsa alkaisikin virallisesti vasta iltakuudelta. Jos hän saisi rustattua tapahtuneesta vetävän tarinan, Aftonbladetin johtoporras ei voisi estää sen julkaisua paperilehdessä.

» Loistava, jännittävä teos.
Hahmot ovat kiinnostavia ja tapahtumat
sijoitettu kiehtovaan, ajatuksia
herättävään aikakauteen.»

– STAVANGER AFTENBLAD

ON VUOSI 1996. Tukholman yökerhoissa raikuu tekno,
ja skinheadit hengailevat vanhankaupungin helikopteri-
kentällä. Kun vanginkuljetusauto joutuu hyökkäyksen
kohteeksi, tunnettu uusnatsi Olof Possner karkaa.
Poliisi Tomas Wolf hälytetään paikalle suoraan iso-
veljensä hautajaisista.

Aftonbladetissa verkkotoimittajaksi alennettu Vera Berg
näkee vankilapaossa mahdollisuuden saada nimensä
takaisin paperilehteen. Mutta kun hän löytää karkurin
ammuttuna metsästä, on selvää, että tapahtumiin liittyy
jotain outoa. Mikä paon motiivi oikeastaan oli? Ja kuka
vetelee naruja kaiken takana?

9 789510 514368

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51436-8